

Reformáció

Olyan idöket élünk, amikor félelmetes és váratlan események történnek szerte a világban, a természet gigászi eröi szabadulnak el, pusztítanak árvizek, tüzek, földrengések, szembesítve bennünket azzal, hogy kiszolgáltatottak vagyunk nekik. Nehezen viseljük az olyan helyzeteket, amikor nem vagyunk a történések urai. Különösen, ha bennünk, az életünkben mennek végbe ezek, s képtelenek vagyunk gyözni fölöttük. Végül annyira zúrzavarossá válik az életünk, hogy már csak az egyedüli segítség – Isten után kiált minden nyomorúság, még ha eddig kiszorítottuk is az életünkből Öt.

Ilyen korszaka volt a történelemnek a reformáció ideje, amikor külső és belső káoszról menekülve az emberek hiába keresték a kiüresedett egyházban Istent, s olyan elemi erővel tört fel belőlük a vágy, hogy mindent elsöprő áradatként sodorta őket az egyház megújítása, a reformáció felé. Hajtotta őket az Isten szava iránti csillapíthatatlan éhség. Ezt mondja a Szentírás: *„Jön majd olyan idő – így szól az én Uram, az Úr –, amikor éhséget bocsátok a földre. Nem kenyérre fognak éhezni, és nem vízre fognak szomjazni, hanem az Úr igéjének hallgatására.”* (Ám 8:11) Ez történik, ha elhallgattatni akarjuk Isten éltető, újjáteremtő igéjét, s a megtestesültet, Jézus Krisztust. Az éhezö ember gyötrö szükségétől hajtva mindenre képes, hogy élelmet szerezzen, mert nélküle éhen pusztul. Van bennünk egy sokkal mélyebbről föltörö lelki éhség, amit elnyomni akarunk, mindenféle hitványsággal jóllakatni, amit a világ élvezetül, búfelejtöül kínál, de csak a gyötrelmünk fokozódik, amíg nem akarjuk Isten szavát meghallani és befogadni. Ezt az éhséget nem mi gerjesztjük magunkban, hanem Isten támasztja bennünk, s egyedül Ö képes kielégíteni.

Erre döbrentek rá sokan az egyházban, s kezdték mohón olvasni Isten Igéjét, mert a kétségbeesett, bünük sötétjében vergödö embereknek hiábavaló minden üres beszéd, egyedül Isten szava mutatja meg a kiutat, az igazi szabadulást és az egyedüli Szabadítót. Ma ismét vergödik az egyház. Sok tagja bünei sötétjében tántorog, egyedül az Ige segíthet rajtuk, hogy meghallják a romlott életek, süket fülek az egyetlen igazságot, amely örökre megáll minden divatos, hazug szólam fölött, hisz benne Isten szól, s Ö igaz, aki megigazítani képes minden embert.

Kedves Olvasó! Kíéhezett-e már a lelked, az elméd Isten Igéjére, annak igazságára? Szembesültél-e azzal, hogy büneid tagadása, elkendőzése – „mert mindenki így él” – csak egyre súlyosbítja rajtad az ítéletet. Halld meg Isten szavát! Töltsd be vele a szíved, értelmedet! Engedd, hogy megítéljen mindenestől, előle semmit ne rejteggess, mert csak úgy ragyog föl neked egyedüli szabadítöd Jézus Krisztus. Hozzá azért özönlöttek a bünösök, a vámszedök, a paráznák, mert tudták, hogy elviselhetetlenek már büneik és nincs más remény számukra, mintha valaki megszabadítja őket vétküktől, s az ítélettől. Egyedül Krisztus képes erre!

Megterhelt az életed, semmi nem segít már rajtad igazán? Hiába a pénz, a mámor, a babonás szellemi praktikák egész sora, bünös maradsz, Isten ítélete alól nincs kiút. Akkor hívd segítségül az egyedüli szabadítót, aki érted is meghalt a Golgotán, hogy elvegye minden bünödöt! Érted, kedves lélek? Minden bünödöt vállalja Isten szent Fia, hogy valósággal átjárhassa életedet Isten bünt eltörlö, újjáteremtö kegyelme. Higgy neki teljes szívvel, mert erre éhezik tested és lelked, amióta megszületél. Miért tagadnád meg szíved igazi érzé-

seit, szükségeit, amikor Teremtőd neked készítette el teljes kegyelmét? Megérett az idő, amely számunkra vésszesen fogy, hogy ne silányságokkal éljünk, hanem az igazit vegyük el, még ha gyökerestől fölforgatja eddigi életünket, még ha ítéel és metsz bennünk mindent, ami eddig gyönyör volt számunkra, s teljesen más új utat mutat tovább.

Reformációra, újjáteremtésre vár sok emberi élet, akik nem tudják minek kell Isten, minek a házasság, nem tudnak különbséget tenni jobb és bal kezük között, akik beszennyezik tulajdon testüket, ördögi indulatokra vonaglanak, megszállottak bábjai lesznek, pusztítják magukat és egymást. Akik testvéreink, gyermekeink, és akikért jajongva fáj a szívünk. S vajúdik az egyház, reformációra vár, mert segíteni képtelen, hisz küldetése az, hogy Isten szavát és szabadítását közvetítse egy vajúdó világban, amely egyre jobban szorongatja és vádolja őt, hisz csillapíthatatlan éhsége Isten után hajtja. Elvesztheti-e ízét a só, hogy kidobják, s megtapossák azt az emberek? Elvesztheti-e az élet ízét az egyház, ha elhallgatja Isten élő Igéjét? Egyszer már rádöbentek erre a nagy reformátorok, az életükkel, szenvedéseikkel fizető vértanúk, akikben Isten csigázta föl az éhséget, a vágyat az Ő Igéje és igazsága után.

Az igazi kérdés ma az, hogy ráébredünk-e mi, hogy híjával vagyunk az Isten Igéjének szóban és tettben. Merünk-e bátrak, őszinték lenni magunknak, az emberek előtt, az egyházban, s Isten szemébe nézve vallást tenni bűneinkről, hogy megnyerhessük azt, ami reformátor eleinknek többet jelentett az életnél is: az Isten kegyelmét, amely újjá teremt, az élő Krisztussal eggyé tevő hitet, és szánkban az Isten mindenkit meggyőző Igéjét!?

ÚJVÁRI FERENC

Pillanatképek

Villamossal utaztam, s egy-egy megállóban, a fedett várakozóhelyen figyeltem az embereket.

Voltak, akik egyszerűen várakoztak, voltak, aki beszélgettek, egy hajléktalan kapott

forintjait számolgatta; idős néni mereven, komoran nézett maga elé – talán kiszolgáltatottságára, magányára gondolt? Egy fiatal lányra lettem figyelmes, aki mosolyogva ült a sarokban, és sugárzott arcáról, lényéből az, ami a többi emberből hiányzott. A pad szélhez, ahol ült, két mankó volt támasztva...

Arra gondoltam, hogy aki látszólag egészséges, ép, hogyan fogadná a hasonló élethelyzetet? Mibe fogódzkodna, kapaszkodna? – Mert a baj váratlanul jön, nem kopogtat előre. Fontos, hogy idejében gondoskodjunk olyan „mankókról”, melyekre támaszkodva bízhatunk abban, hogy testi-lelki életünk biztonságban van.

„Erősségem az Úr és éneke, szabadítómmá lőn nekem; ez az én Istenem, őt dicsérem, atyámnak Istene, őt magasztalom.” (2 Móz 15:2)

HUSZTA TIBORNÉ

Beteg voltam és meglátogattatok...

Gyülekezetünk beteg, idős, megfáradt testvéreit hordozzuk imádságainkban. Lehetőségeink szerint látogassuk őket. Beszélgessünk, imádkozzunk velük, értük. Egy telefonhívás, pár soros levél, ígés kártya is nagy örömet okoz nekik.

A felsorolt testvérek címe, telefonszáma Újvári Ferenc lelkipásztornál, és Huszta Tiborné testvérnőnél megtalálható:

Bozsogi Jánosné	Dobner Péter
Erdei Béláné	Groska Erzsébet
Guti Györgyné	Hetzke József
Kántor Imréné	Kárpáti Tivadarné
Kiss Frigyes	Liptai Sándorné
Mészáros Sándor	Nagy Sándor és neje
Oláh Zsolt	Pap László és neje
Páka Elek	Rumbold Gyula
Sallay Lajos	Sebők Györgyné
Szabó Lajosné	Tóth Imréné
Vida Sándor	Vodiczky Mária

„Szeretett testvérem, kívánom, hogy mindenben olyan jó dolgod legyen, és olyan egészséges légy, amilyen jó dolga van a lelkednek.” (3 Jn 1:2)

„Örökzöld” végrendelet

A lelki és testi rabságban sínylődők felé egyaránt kötelesek vagyunk odafordulni. Minden „fogság” az embernek Istentől nyert méltóságát rövidíti meg. Isten minket szabadnak akar látni. Ő a szabad akaratból, és szeretetből induló követőknek örül. Minden rabság akadályoz minket ebben, és gyötrellemmel jár. A betegség rabsága pedig különösen igénybe veszi a lelket is. Fontos tehát előítélet nélkül odafordulni a szenvedőkhöz. A fogoly- ill. a beteglátogatás nagyon fontos szolgálat. Imádkozó lelkülettel valakit elkísérni a haláláig, ez igen dicsőséges szolgálat! De még megemlítjük a betegek körül tevékenykedőket, akik sokszor jobban kimerülnek, mint maga az ápoló, mivel szinte két végén égő gyertyaként állnak helyt. Sokszor hamarabb kioldóznak, mint a beteg maga, nagy szükségük van hát a támogatásra.

Örülünk annak, hogy a gyülekezetben sok a fiatal házaspár. Ez az áldásos körülmény ránk, idősebbekre fokozottabb felelősséget ró. Példát kell mutatnunk – most az asszonyok oldaláról szólva –, hogy tiszteljék a férjüket, ami ma már úgymond „nem divat”. A család feje a férj, és a gyermekek akkor tudják tisztelni édesapjukat, ha ezt látják az édesanyjuktól is. Ehhez kapcsolódó kedves asszonyi kötelesség, hogy az idősebb asszonyok *„neveljék józanságra a fiatal asszonyokat, hogy ezek is szeressék a férjüket és gyermekeiket”* (Tit 2:4). De elhanyagolt ez a feltétel manapság, mikor a házasságok nem élnek, csupán megtervezik a házasságot, és gyermekeiket az anyák sokszor idegenként elűzik magukból még megszületésük előtt!

Az idősebb házastársak drága szolgálata az, ha tőlünk láthatják a fiatalok, hogy igyekszünk örömet szerezni egymásnak. Hét évvel ezelőtt a férjem születésnapomra virágokkal díszítette fel a lakást. A kisunokám azt mondta: „de szép ünnepet csináltál nagypapa!” – Egyikünk sem tudta

még akkor, hogy ez az utolsó ilyen alkalom lesz. Ezért még becsesebb rá emlékezni. Azért jó addig együtt örülni, míg él mindkét fél...

Hívók között a paráznság, a házasságtörés és az elválás elképzelhetetlen kell, hogy legyen, de néha mégis előfordul. Viszont biztosra vehető, hogy nem akkor kezdődött az elhidegülés, amikor kiderül, és nyilvánvalóvá válik. Ott kezdődik el, mikor a házastársak közé valami, vagy valaki bekerül. Ha már nem az életük párja a legkedvesebb, és már csak a karikagyűrű tartja őket össze. Itt jó becsületesen felfigyelni arra a körülményre, hogy a házasságtörés nem esemény és cselekedet csupán, hanem állapot. S míg a „felszínen” még semmi nem történt, de az elhidegült fél már akkor elbukott, mikor valaki más felé jobban „felmelegedett”.

Ezért is szeretettel figyelmeztetünk mindenkit, hogy kerüljék párjuk más férfival/nővel való összehasonlítását. Ennek a legjobb ellenszere az, ha teljes nyíltsággal tárják fel

egymás előtt a házastársak bárminemű aggályait. Mert ami gond kettejük között fennáll, azt mind meg lehet oldani harmasban úgy, hogy a harmadik fél mindig az Úr. Senki másra nem tartozik a házasságok akármilyen belső gondja.

Találónan fogalmaz az Ige a fősvényeségről, amelyet „magaviseletnek” említ (Zsid 13:5). Nagyon időszerű ez manapság, mikor szinte jogosnak tűnhet, hogy aggódmaskodjanak az emberek. Mindenki zúgólódik és kesereg. Ha nem adakozik, azt is ésszerűen meg tudja magyarázni. Hívó testvérem öt gyerekekkel, mi magunk négygyel jártunk az ötvenes években nagyon is rögzös utakon. Igen nehéz volt, de megtanultunk az Úrra hagyatkozni, takarékoskodni, és a kicsiny dolgoknak is örülni.

Emlékezzünk meg elöljáróinkról, figyeljünk életük végére, kövessük hitüket (Zsid

13:7) – sorolja elő a Szentírás. Amikor megtértem, a Kispesti Gyülekezet lelkipásztora dr. Udvarnoki Béla testvér volt. Neki a háborúban meghalt a felesége. Néhány hónap múlva a kislánya, majd az édesapja. Utána kétgyermekes fia költözött el. Kisebbik fia a vietnami háborúban tűnt el. Mindezek után ő maga 90 évesen még szolgál, hirdeti az ígét, és evangéliumi lapot szerkeszt.

Nagyapám, Csoják Attila vasárnap még ígét hirdetett, szerda délből lelke már elszállt az Úrhoz. Magas rangban volt, nagy fizetéssel, de semmi anyagi nem maradt utána. Nagyon szerette a szegényeket, amije volt szétosztotta, maradandó kincseket gyűjtött a mennyben. De számunkra is példája nagyobb kincs, mintha földi vagyont örököltünk volna utána.

Édesanyám, aki imatársam is volt, a bizonyágtevésben példaképem lett. Bárki jött, akárkivel találkozott, a szót nagyon hamar az Úr Jézusra terelte. Beteg volt a szíve, és csendben, éjjeli álmában vitte el az Úr. Betelt az Ige: „Életem ideje kezedben van...” (Zsolt 31:16) Amilyen csendben élt, olyan csendben ment el.

Édesapámat 78 évesen vitték a kórházba, de két órát sem töltött ott. Néhány szót váltott a kórteremben levőkkel, majd hátradőlt és meghalt. Egyik betegtársa azt mondta: „úgy szeretnék meghalni, mint az a bácsi”. Önkéntelenül ráfeleltem: „de ahhoz úgy is kell élni!” Tehát két rövid óra jelenlét is elegendő volt a bizonyágtételre.

Végül hadd emlékezzem meg férjemről, akivel közel 40 éven át szolgálhattunk Istennek. Sok testi-lelki próbán, nyomorúságon mentünk át. A feleség ismeri legjobban a férjét – én hamar rájöttem, hogy ő valóban az Urat szolgálja. Elkötelezte magát egy életre. Amikor hivatalosan nem hirdethette az Ígét, akkor is minden alkalmat megragadott a bizonyágtetésre, és azt mondta: „Engem nem emberek bíztak meg, hanem Isten. Hűséges Ő, nem csalárd, igazolja azokat, akik Őbenne bíznak.” Utolsó reggelén, 1982. június 21-én reggel azt mondta: „Semmi se fáj, csak nagyon gyönge vagyok. Készítsd ki a ruhámat, ha jobban érzem magam, majd felkelek. Te nyu-

godtan menj el az összejövetelre.” Mire haza értem, felöltözve az ágyon találtam. Az orvost hívtam, rögtön jött, minden megpróbált, hogy újraélessze, végül azt mondta: „Testvérnő! Nem ez a legjobb: ilyen csendben, békességben elköltözni az Úrhoz?” Kezem-lábam remegett, de az ajkam Istent magasztalta, hogy ilyen véget adott szolgálójának.

Drága testvéreim! Jézus Krisztus mondja: „De a ki mindvégig állhatatos marad, az idvezül.” (Mt 24:13) Adjon az Úr kegyelmet nekünk, hogy a mi életünk, és annak vége is példa lehessen mások számára!

* * *

1989. március 12-én egy „pót-nőnap” keretében **Szegedi Ferencné**, Ida néni testvérünk elmondta hosszú élete során szerzett tapasztalatait. Nagy érdeklődéssel, és gyönyörűséggel hallgattam szavait, közben jegyzeteltem. Mivel a végrendelet csak az érintett személy távozása után lép hatályba – így most itt közlöm ezt a nagyon értékes tanúságtételt. Remélem, hogy másoknak is örömet jelentett az előző sorok olvasása, és hatásukra még inkább tud egy-egy lélek úgy nézni Ida néni élete végére, hogy kövesse hitét, vagyis az Úr Jézus Krisztust, akire testvérnőnk is hagyatkozott.

(A Szerkesztőség megjegyzése: Ezt az írást János bácsi „hagyatékában” találtuk. Ő a Keresztyén Testvér Gyülekezet tagja volt. Hosszú földi élete, és annak vége is figyelemre méltó bizonyágtételként állhat előttünk a megváltó Úr Jézus Krisztusról – akárcsak Ida nénié.)

† HORDÓS JÁNOS

Vendégségben a Vajdaságban

Szeptember elején abban a különleges élményben lehetett részem, hogy Kántor Tamás és Széll Csaba testvérekkel rövid látogatást tehattünk a Vajdaságban, és szolgálhattunk a pacséri és a bácskossuthfalvi gyülekezetekben.

Vasárnap reggel hét órakor indultunk, de sajnos ez az időpont is túl későinek bi-

zonyult. A pacséri testvérek már lelkesen énekeltek, amikor negyed tizenegykor megérkeztünk. Nyúl Zoltán testvér kedvesen üdvözölt bennünket, és át is adta a szót. Rövid imabuzdítást tarthattam, majd az imádkozás után Tamás testvér tanított Illés története alapján. (Az alapige az 1 Kir 18:45-19:8 volt.) Testvérem felhívta a figyelmünket, milyen hatással lehet az életünkre, ha ahelyett, hogy Istenre néznénk, emberekre figyelünk, ahogy tette az igében Aháb, Jezábel, sőt maga Illés is. Jezábelt előnti a gyűlölet, Illést pedig eltölti a kétségbeesés. Isten mégis felemeli őt, és megerősíti, hogy alkalmas legyen a helyreállításra.

Az alkalom után Nyúl Zoltán mesélt nekünk a gyülekezet terveiről, megmutatta azt a kertrészletet, amelyet nemrég vásárolhattak az imaház kertje mellé, hogy így kibővíthessék azt, alkalmassá téve gyermekek és fiatalok táboroztatására, nagyobb csoportok tanítására. A gyülekezet már elveszettnek hitte a lehetőséget, amikor Isten váratlanul megajándékozta vele őket. Ezután hamarosan lelkes testvérek szállítottak magukhoz ebédelni, ahol nem mindennapi mennyiségű étellel kínáltak. Megrendítő volt látni, hogy nehéz anyagi körülményeik ellenére is milyen vendégszeretettel fogadtak és láttak el bennünket, nem megfélemlítve még a visszaútról sem.

A délutáni alkalmat Bácskossuthfalván tölthettük, ahol a gyülekezet otthonául egy régi nemesi házat újjítanak fel folyamatosan, később szeretnék megvásárolni is. A ház gyülekezeti helyiség szerepe mellett még ifjúsági szálláshelyként is működhet, már most alkalmas kb. 30 fős csoportok befogadására, de a remények szerint ez még bővülni fog.

A délutáni alkalomra mintegy 25 kívülálló is érkezett, egészen megtelt az új imaház. Közös éneklés után röviden bizonyosságot tettem, majd Tamás a délelőtti ige folytatását vette elő (1 Kir 19:9-18). Felhívta a figyelmünket, hogy mi is gyakran vágyunk olyan nagy, Isten hatalmát elsöprően bizonyító eseményekre, mint amelyet Illés

megélt a Kármel hegyen, vagy éppen a tűzoszlopban és a földrengésben. Mégsem ezeken keresztül szól Isten a magányosságtól elkeseredett Illéshez, hanem egy halk és szelíd hanggal. Illés meghallja ezt, és kiemelkedik az elkeseredettségéből. Szinte már csak egy „ajándék” Isten részéről, hogy felfedi Illésnek: nincs egyedül a hitben, maradt még hívó Izraelben, méghozzá legalább hétezer ember!

Az alkalom után még egy rövid látogatást tehattünk Nyúl Zoltánék otthonában, majd az örömteli beszélgetést követően hazaindultunk. Jócskán elszaladt az idő, mire Csaba hazaszállított, de egyikünk sem sajnálta, hogy így használtuk fel ezt a vasárnapot.

MAGYAR ATTILA

Könyvismertetés

A Szent Gellért Kiadó gondozásában újra megjelent **Kun Erzsébet: „Családmesék”** című keménytablás, testes kötete. Alcímként: Igaz mesék – igaz embereknek, avagy a SZERETET TANKÖNYVE!

Néhány gondolat a könyvből:

- * Reális emberekre van szüksége a világnak. De vajon szüksége van-e álmodozókra is? – Igen, szüksége van – válaszoltam. – Mert a realisták viszik előbbre a világot, de szebbé az álmodozók teszik.
- * Miért pont engem ér ennyi szerencsétlenség? Miért pont és éppen engem? – vajon ha csupa szerencse érne, akkor is töprengenél, hogy miért pont téged ér?

Gyökössy Endre:
Amikor erősen fúj a Lélek

– keménytablás kötet –

Isten Szentlelke kétezer év óta írja a cselekedetek könyvét – olykor veled, olykor velem, olykor ellenedre, olykor ellenemre, de mindig értünk!

Jézusról szól ez a könyv, arról amit Jézus cselekedett tanítványai és más emberek által. Még akkor is csak Jézusról szól, ha sok névvel találkozunk majd benne.

HTNÉ

Az 1 Korinthus 12 „megtanulása”

A jobb láb használatból kiesése fokozott, fájdalmas terhelést jelentett a bal lábra.

Néhány tag kiesése, tétlensége a többi túlterhelését okozza, s hiányuk a többinek fájdalmat okoz?!

A bal láb szemmel láthatóan erősebb lett, míg a jobb láb elvékonyodott, elgyengült.

A működő erősebbé, terhelhetőbbé válik?! A rusnya tag elsatnyul, működésképtelen lesz, s végül elhal?!

A kényszerhelyzet miatt a vállövi és a karizmokat a megszokottnál jobban kellett használni. Utoljára katonakoromban (1981-83) használtam rendszeresen, erőteljesen (intenzíven) azokat. Izomláz gyötört, mely néhány nap után megszűnt.

A működésbe vett, tagok újra élednek és megerősödnek?!

Az elmúlt 20-25 évben felgyűlt tömegtöbbslet (súlytöbbslet) nehezítette a mozgást.

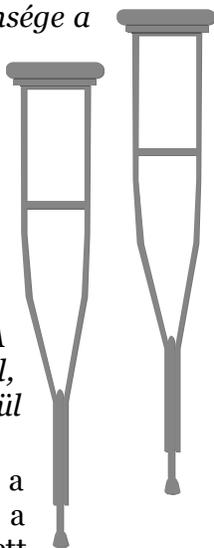
A fölöslegesen hordott terhek a bajban sokkal nehezebbek, s megszabadulni tőlük akkor sem könnyebb?!

A jobb lábat a másik és a mankó pótolta.

Egy (vég)tag hiánya még nem mozgásképtelenség, nemhogy életképtelenség lenne?! A „fej, a szív, a táplálékot feldolgozó és a fölösleges és mérgező dolgokat kiválasztó szervek” hiánya azonban végzetes! Az egésztest működő egyensúlyban tartó idegi és vegyi szabályozás sem nélkülözhető?! A fertőzések elleni védekező rendszerek sem hiányozhatnak!

Egy gimnáziumi osztálytársam barlangász volt, s két ujjával is meg tudta tartani magát.

Két kis tag megmentheti a többit?! Hogyan lehet olyan erős, hogy megtartsa társait?!

Az egyetlen pillanat alatt, tervezetlenül, váratlanul bekövetkezett esemény mindent felborított. *Szabad-e ilyen eseményt okoznunk, előidézniünk? Használánk-e, építenék-e vele a közösségben?*

A baleset kiszolgáltatottá tett. Akik szeretnek, azok nem éltek vissza ezzel, hanem áptak, segítettek, kiszolgáltak, gondoskodtak rólam.

Ha „kivájom..., levágom”, magamról leválni hagyom minden tagom, ami bűnre visz, kiszolgáltatom Istennek?! Lehet, hogy legjobb az igazán szerető Isten kiszolgáltatottjának lenni, gondoskodásában élni?!

Kipróbálok? Kipróbálsz? Kipróbáljuk?

1 Kor 12:31b: „...Ezen felül megmutatom nektek a legkiválóbb utat.”: **1 Kor 13:1-13**

Végigjárok? Végigjáródsz? Végigjárjuk?

Jól megjárok? Jól megjáródsz? Jól megjárjuk?

Valóban jól!

DOBNER PÉTER

Miért is hajtunk??

A szegény halász hazatér fatörzsből vájtszónakján, és találkozik egy külföldi piackutató szakemberrel, aki éppen itt, ebben az elmaradott fejlődő országban dolgozik. A piackutató megkérdezi a halásztól:

- Miért jössz haza ilyen korán?
- Tulajdonképpen maradhattam volna még – feleli a halász – de elég halat fogtam ahhoz, hogy gondoskodjam a családomról.
- Egyébként általában mivel töltöd az idődet? – érdeklődik tovább a szakember.
- Hát, például halászatok. Játszom a gyermekeimmel. Amikor nagy a forróság, lepihenünk. Este együtt vacsorázunk. Időnként összejövünk a barátainkkal, és együtt zenélünk, énekelünk egy kicsit – feleli a halász.

A piackutató itt közbevág: – Nézd, nekem egyetemi diplomám van, és tanultam ezekről a dolgokról. Segíteni akarok neked

abban, hogy jobb életed legyen. Minden nap hosszabb ideig kellene halásznod. Akkor több pénzt keresnél, és hamarosan egy nagyobb csónakot tudnál vásárolni ennél a kis kivájt fatörzsnél. Nagyobb csónakkal még több pénzt tudnál keresni, és nem kellene hozzá sok idő, máris szert tennél egy több hajóból álló vonóhálós flottára.

– És azután? – kérdezi a szegény halász.

– Azután ahelyett, hogy a kis falusi piacon árulgatnád a halaidat, közvetlenül egy konzervgyárnak tudnád eladni amit fogtál, vagy beindíthatnál egy saját halfeldolgozó üzemet. Akkor el tudnál költözni ebből a porfészekből Cotonouba, Párizsba, vagy New Yorkba, és onnan irányíthatnád a vállalkozásodat. Még azt is fontolóra vehetnéd, hogy bevezessed a tőzsdére az üzletet, és akkor már tényleg milliókat kereshetnél.

– Mennyi idő alatt tudnám ezt elérni? – érdeklődik a halász.

– Úgy 15-20 év alatt – válaszolja a piackutató.

– És azután? – folytatja a kérdezősködést a halász.

– Akkor kezd érdekessé válni az élet – magyarázza a szakember. – Nyugdíjba vonulhatnál. Otthagyhatsz a rohanó, városi életformát, és egy távoli faluba költözhetsz.

– És mindez mire lenne jó? – faggatózik értetlenül a halász.

– Akkor volna időd kedvtelésből halászgatni, játszani gyermekeiddel, unokáiddal. A nagy forráság idején lepihenhetnél kicsit. Együtt vacsorázhatnál a családdal. Sőt, időnként összejöhetnél a barátaiddal is zenélni!

FORRÁS: INTERNET

„Aki szereti a pénzt, nem elégszik meg a pénzzel; sem a jövedelemmel az, aki szereti a vagyont. Ez is hiábavalóság! Ha szaporodnak a javak, szaporodnak a fogyasztói is; mi haszna van hát belőlük a gazdának? Legfeljebb annyi, hogy szemlélheti.” (Préd 5:9-11)

Isten kezében

*Az én számomra véletlen nincsen,
Derű vagy ború leng fejem felett,
Mögötte ott van Atyám, az Isten.
Visszatekintve öröm, bú között,
Tisztán látom, mily bölcsen vezetett,
Érzem, hogy mily nagyon szeretett.
Édes béke száll szívem mélyébe:
Éltemet Isten tartja kezében.*

*Nem kell félnem, ha veszély jó felém,
Csak mit Ő megenged, az eshet velem:
Szenvedéseknek sötét éjjelén
Járjak bár, béke tölti kebelem.
Isten kezében van az életem,
Javamra ad Ő mindent énnekem.
Tövis ha tép is, rózsa nő azon,
Hálászó váltja fel majd panaszom.*

*Kezébe vette éltem kormányát,
Megszabta bölcsen nékem az utat,
Rátakarta a titkok homályát,
Mindig egy lépés csak mit mutat.
És mégis megyek, merre vezet,
Áldom azt a bölcsen hatalmas kezét,
Mely áldott, védett a múlt éveken,
Mely uralkodik a földön, az egeken.*

*Reája bíztam éltem ügyeit,
Csendben várom Őt, míg intézkedik.
Mért előzném meg csodás terveit?
Nem siet Ő, de el sem késhetik...
Mindent legjobban, legjobbkor végez,
Tudom, Ő szeret – nékem elég ez.
Bármerre vezet, bízom benne, hisz
E földről karja a mennyekbe visz!*

NOVÁK LÁSZLÓ

KÖZREADTA: TÓTH IMRÉNÉ

Arany Alkony

Vége a nyári szünetnek, újra kezdődik, vagy folytatódik a szolgáló élet.

Mit jelent ez a szolgáló élet? Azt, hogy teszünk valamit ellenszolgáltatás nélkül a másik emberért. Lehet, hogy az nem nagy dolog, de annak a felebarátunknak, aki egy lakóközösségben, vagy egy idősök otthonában magányosan éli meg a mindennapokat, annak a számára sokat jelenthet. Akinek érdeklődés van a szívében a másik ember iránt, Isten dolgai iránt, annak számára érték lehet.

Ezt a segítő és szolgáló szeretetet személyesítette meg a szeptemberi szolgálattal egy csoport, melynek tagjai voltak: Kovács Roland, Szabó Kitti, Szabó Dávid költeménnyel, ifj. Szűcs Gábor zongora, Temesváriné Sandi ének, Tóth Mihály és felesége Eszter néni ének- és hangszeres szolgálata.

A szolgálatok Isten szeretetét hirdették – ha belső békétlenséged van, menekülj Istenhez! Ő megszabadít bűneidtól, nyomasztó terheidről.

Papp János, Nap utcai lelkipásztor testvér igehirdetésében mindnyájunkat bátorított. Amikor belefáradtunk a ránk nehezedő terhek hordozásába, arra az esetre Jézus nyugalmat, békességet ígért az őt követőknek. Amikor Pétert elfogatta Heródes, és börtönbe vettette, ki akarta végeztetni. Ebben a kilátástalan helyzetben Péter nyugodtan aludt a cellájában, mert Jézus erőt és nyugalmat adott hozzá. Ha Jézussal együtt hordozzuk az élet terheit, azt vesszük észre, az már is nem olyan nehéz.

Drága igehallgató és olvasó Testvérem! Biztatlak, keresd Őt, hogy társad lehessen a hétköznapiakban, a nehézségek elhordozásában.

* * *

Októberi istentiszteleti alkalmunk, mint a gyülekezetben is, a hálaadás jegyében telt el.

Az életünk mindennapjait bizony a problémák, és a gondok sokasága tölti be.

Ezen a napon szemünket megnyitva lássuk meg Isten Atyai szeretetét, hogy észrevegyük, mi a magasság és mélység, hogy megerősödjön a belső emberünk. Lássuk meg, hogy testvérek vesznek körül bennünket, tudjunk ajtót nyitni a másokra, legyünk egymás segítői.

Istentiszteletünket gazdagította: Hetzke Ilona költemény, Horváth Zsuzsa ének, Kovács Roland bizonyágtétel, Mészégető Gábor és Pócsi Sándor zongora, Vida Orsolya fuvola és Tóth Krisztián gitár szolgálata.

Szolgálni nem könnyű! Azért mert hiába készíted cselekvésre Pál biztató szava: cselekedjünk jót mindenekkel! Egymás terhének hordozását bizony göröngyös, ha úgy tetszik, kátyús úton kell hordozni. Ha teherhordóként akarod betölteni a Krisztus törvényét, testvérem vedd észre, hova kell állnod, hol tudsz segíteni és nem ártani! Porból lettünk és porrá leszünk. A két véglet között tapasztalhatjuk meg Isten gondviselő szeretetét. Testvérem, megtapasztalod-e? Rajtad múlik. Isten szemében mindnyájan eltartottak, segítségre szorulókat vagyunk.

Isten elvette rólam bűneim terhét! El kell fogadnom, hogy valóban elveszi bűneim terhét. Ez az élet végső megoldása. Így döbbenek rá, hogy igazságtalan voltam az emberekkel, mert Isten engem jobban szeretett. Ha az Úrral rendezem kapcsolataimat, embertársaimmal is rendeződik minden. Észreveszem, és egy különös érzés kerít hatalmába, amit szóval úgy tudok kifejezni: **hála!**

Kiss Emil testvér ezután szeretetvendégségre hívta a résztvevőket, melyet az Idősek Otthona és lakói, valamint az alkalmat előkészítő testvérek együtt rendeztek.

HUSZTA TIBOR

Két beszámoló, különböző (de mégis azonos) nézőpontból a nyárlőrinci „házas hétvégéről”:

1) Nyárlőrinci ajándék

Október 7-9. között a gyülekezetből 13 család (47 fő) egy gyönyörű, napsütéses hétvégét töltött Nyárlőrincen. Ez volt a 4. alkalom, amelyet itt töltöttek a családok. Aki volt már itt, az tudja, hogy ez a konferenciaközpont 10 kilométerre fekszik Kecskeméttől. Hogy kit mi vonz ide leginkább? A tanítás, a beszélgetések, a jó hangulat, a foci, az elcsendesedés, a kikapcsolódás, a pusztai őszi színei, a nyugalom vagy mindez együtt. A hétvége programja már pénteken este megkezdődik, és vasárnap kora délutánig tart. Fér-

jek, feleségek, sok-sok gyermek, valamint akik a gyermekekre vigyáznak – köszönöm nekik ebben a formában is – egy nagy családdá alakulunk át. A baráti beszélgetésekkel fűszerezett, ízletes ételleket gondos kezek készítik és tálalják fel számunkra naponta háromszor. Réka tanár néni jóvoltából a gyermekek most is tanultak több szép éneket, amelyeket szombat este és vasárnap, egymás kezét megfogva, tiszta hangon, szívvel, lélekkel énekelték el nekünk.

Minden alkalommal egy meghatározott témáról kapunk tanítást, amelyről kisebb és nagyobb csoportokban is beszélgetünk. Az előadások témája ezen a hétvégén a házaspárok közötti párbeszéd volt. Az előadóknak Újvári Ferenc testvérnek, és Anikónak köszönjük az odaadó felkészülést, és különösen hálásak vagyunk, hogy ebben a nem könnyű témában osztották meg velünk igei látásukat és gondolataikat. Ószinte beszélgetés során mondtuk el egymásnak kérdéseinket, válaszainkat, bevált módszereinket vagy kipróbált „zsákutcáinkat”. Kialvatlan, mégis csillogó szemű asszonyok a hagyományos éjszakai szabadprogram keretében folytatták a családok konzultációját.

Sokan azt gondoljuk, hogy amit mindennap teszünk, azt biztosan jól csináljuk, hiszen a gyakorlati tapasztalat minden alapot megad erre. Amikor megvizsgáljuk szokásainkat, kiderül, hogy újra és újra tudatosan át kell gondolni beszélgetéseinket, hiszen a „Pár-beszédünk” sokszor nem egyértelmű, vagy nagyon bántó, esetleg egyáltalán nincs, vagy egyoldalú. És ez is olyan, mint a szőlő, minél tovább hagyod ápolás nélkül „elvadulni”, annál nehezebb lesz rendbe rakni.

Van, akinek a megszólalás megy nehezen, mert zárkózott, van akinek könnyen megy a megszólalás, de sokszor megbántja a másikat, van, akinek a hallgatás a legnagyobb „büntetés”.

Mi mindennel tudunk élni és visszaélni: ilyen a beszédünk és a hallgatásunk is.

Az értékes beszélgetéseinknek sok gátja lehet:

- megszokás
- időhiány (sokszor nem is keressük az időt)
- konfliktuskerülés
- sebezhetőség
- önzés vagy monológ
- támadó és védekező hatások

Isten érti, tudja gondolatainkat és szavainkat, amint ezt a Szentírásban találjuk „*Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, Uram.*” (Zsolt 139:4) Erre azonban csak Istenünk képes, nekünk oda kell figyelni egymásra, és a legtöbb dolgot meg kell beszélünk. Pál apostol írja: „*Ne fosszátok meg egymást magatoktól...*” (1 Kor 7:5)

Örülök, hogy több olyan házaspár is ott lehetett, akik most voltak először itt velünk. Temesvári Józsi és Sandi, misszionárius életébe nyerhettünk bepillantást. Remélem lesz alkalmunk gyülekezeti szinten is megismerni Istentől kapott ajándékaikat, missziós munkájukat, életüket.

Ajándék volt ez a hétféle!

Budapest, 2005. október 22.

KOVÁCS ENDRE

* * *

2) Súlyzó, hűtőszekrény, Gordon papa és fakanál, azaz házasság hétvége Nyárlőrincen

Nem jó az embernek egyedül...

Persze, hogy nem jó! Ezért vettük el feleségül szerelmünket, s mert nagy örömmünkben is hittük, hogy a számunkra társul alkotott és hozzánk illő segítő társat találtuk meg.

Elegendő-e mindez?

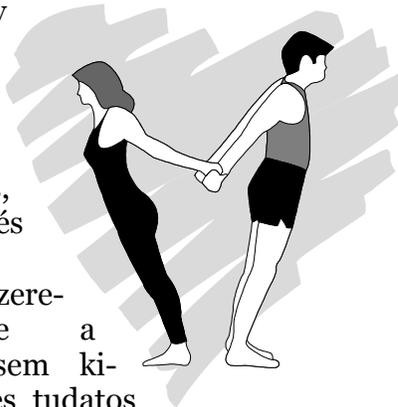
Vajon a házasság intézménye önmagában kizárja-e az egyedüllétet? Vagy előfordulhat, hogy két magányos ember házasságon belül is egyedülléttel küszködik? Lehetséges-e, hogy mindkét fél

(vagy esetleg csak az egyik) társtalannak érzi magát a legszorosabb közösségre rendelt kapcsolatban?

Nem jó az embernek egyedül – házastárssal élve sem!

Hogy ne így legyen, ezért fontos a súlyzó, ami az egyik előadás szemléltető ábrája volt. S hogy mit fejezett ki? Az egyenrangú,

rendszeres, sőt folyamatos, kölcsönösen és kíváncsian figyelmes, szertetteljes, de a problémákat sem kikerülő, építő és tudatos párbeszéd fontosságát a házaspár között.

Aztán ott van még a hűtőszekrény. Csaba nevezte így azt a grafikont, ami a párbeszédben érintettek elfogadási, türelmességi korlátait jelenítette meg. Gordonról pedig megtudtuk, hogy nemcsak a sonkával-sajttal töltött rántotthús és egy szép nagy hangszer névadója, hanem az építő párbeszédéről is sok okosat gondolt és írt.

Ezekért kellett elmenni Nyárlőrincre? Hát nem hallottunk erről már unásig?

Pál írja a Filippibeli hívőknek küldött levelében (Fil 3:1), hogy ismételten ugyanazt a témát kifejteni neki nincs terhére, ha a gyülekezetet ezzel megerősíti. Mi is beismerjük, hogy hiába tanultuk meg egyszer talán már elég jól a leckét, újra meg újra szükségünk van az ismétlésre, az emlékeztetésre.

Felfrissítve az igei útmutatást, s elszánva magunkat a hűségesebb követésre jobban érezzük magunkat a bőrünkben (házasságunkban), s férjként, feleségként kedvesebbek lehetünk egymás és Isten előtt.

Bizony fájdalmas és értelmetlen, ha valaki a tiszta és bőséges forrásvíz mellett szomjazik, ha társsal él társtalannul, ha va-

laki házasságban élve marad magára. Lehetséges ez hívők között? Ne áltassuk magunkat azzal, hogy ez velünk biztos nem fordulhat elő! Kapcsolataink viselkedési mintáit továbbörökítjük gyermekeink részére is, nincs ennél jobb befektetési lehetőség! Ám amit vetünk, azt egyszer le fogjuk aratni is.

Figyelemre méltó az állandó bizalmas párbeszédben évtizedeket átélt férjek, feleségek beszámolója arról, hogy megövegyülve is valahogy folytatódik bennük a dialógus, s nem érzik magukat egyedül. S milyen nagy lehetőségünk van Istennel is beszélgetni!

Bátorítom az Olvasót: ha még idáig is eljut ebben a beszámolóban, s felmerül benne a kérdés, hogy hol maradt a címben említett fakanál, nos, ezt kérdezze meg annak a közel 50 résztvevőnek valamelyikétől, akik ott voltak a nyárlőrinci házashétvégén.

Ágotával való párbeszéde nyomán közreadta:

KÁNTOR TAMÁS

Természetes(en)

Vannak természetes dolgok az életben. Inkább kérdezném, vannak természetes dolgok az életben? Bár mi nagyon természetesnek vesszük őket, az biztos. Gondoljunk csak végig, hogy ha azt mondom: víz, villany, gáz, lakás, internet, meleg, egészség, család, gyülekezet miként gondolunk rájuk: természetes, hogy van többé-kevésbé. Régebben még a megélhetést adó állást is idesorolhattam volna – ma már egyáltalán nem olyan magától értetődő dolog, hogy van valakinek.

Igazán akkor válik valóságosan szükségessé, ha csak egy kis időre elvételük tőlünk. S így már jobban értjük, hogy szükséges az életünkben, de egyáltalán nem természetes, hogy van.

Nemrég hasonló esett meg velünk is. Nálunk nincs vezetékes víz. Otthonunkat egy fúrt kút táplálja, melyből a szivattyú juttatja el a vizet a lakásba. Így folyik víz

a csapból. Természetesen. Általában be kell látnom így gondolkodom. Egyszer csak a helyzet megváltozott, még ha rövid időre is. A közelünkben folyó lakópark építésénél zajló földmunkák zavartalan végzése érdekében szivattyúzták a talajvizet. S a kutunkból szinte eltűnt a víz. Természetes? Kannákban és ballonokból vehettük a vizet. S az egész helyzet jóval bonyolultabb lett. Naponta kellett a víz kérdésével foglalkozni. Egy ideig romantikusnak is gondoltam... de természetesen az idő múlásával egyre kevésbé.

Isten ezáltal figyelmeztetett rá, hogy egyáltalán nem természetes, hogy van vízünk. Ez az Ő felülről való jó adománya, melyért hálásak lehetünk. S innen Isten tovább vitte a gondolatomat, hogy az Ő gyermekeként mennyire természetes, hogy Ő szeret engem. El nem tudnám képzelni az életem Isten szeretete nélkül. Ez vonzott és vonz hozzá. Természetes? – kérdezhetem ismét. Miért lenne az? Ha csak egy napom végén visszagondolok, hogy miként is viselkedtem egy-egy helyzetben, nos nem hiszem, hogy olyan természetesen szerethető lennék. S ennek a szeretetnek nagy ára volt egykor ott a Golgotán. S Isten gyermekeként ezt ingyen kegyeleméből kapom érdemtelenül.

Mégis sokszor oly természetes tényként gondolok Isten szeretetére is. Természetesen mindezt azért írtam le, hogy ne legyen így, hanem váljak nagyon hálás gyermekévé mindennap, mert Ő szeret. Hálám tárgya legyen az Ő minden jó adománya, amivel ellát, s körülvesz. Egész élet sem lenne elég, hogy végére érjek a hálaadásnak, hisz mi van, amit ne tőle kapnánk (1 Kor 4:7)?

S még valami: mert Ő szeret, szeressem az embereket az Ő szeretetével. „Ha jók, szeresd azért az embereket, mert megérdemlik! Ha rosszak, azért, hogy jók lehessenek!” (Háló Gyula) Sugározni a fényt, amerre járok. Természetesen ez nem könnyű, mert nem a magam természete. De szeretni csak így érdemes.

TOMASOVSKY ZOLTÁN

Gyermek bibliakörök

Hegyek, s tengerek felett?

A 7-8. osztályosok csoportjában az elmúlt években rengeteget foglalkoztunk Istennel, illetve az Ő tulajdonságaival. Az utóbbi hetek alkalmain viszont az „emberrel” foglalkoztunk, valamint egyes Istentől kapott feladataival. Egészen pontosan onnan indultunk ki, amit Mózes első könyve (1:28-29) fogalmaz meg:

„Uralkodjatok a...!” A három pont helyére egy tág fogalmat, a természetet, a környezetet vettük.

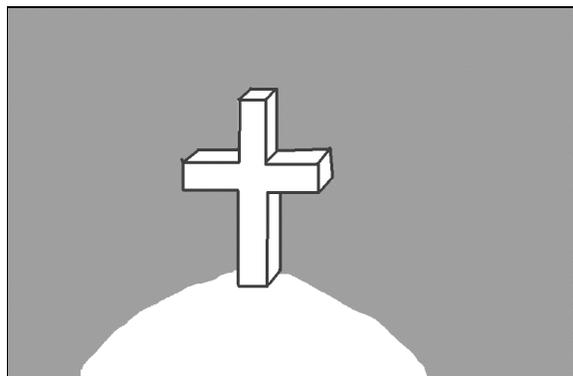
A beszélgetés kötetlenségének köszönhetően alaposan „kiveséztük” a témát. Isten parancsba adta, hogy „uralkodjunk” az állatvilágon, illetve nekünk adta az élettelen környezetet is. Miért? Isten úgy gondolta, hogy az ember majd felügyeli, segíti, pozitív értelemben irányítja a rábízott dolgok sorsát. Természet, élő és élettelen világ... Hát nem világméretű, globális problémák jutnak ezekről a szavakról eszünkbe? Hogy jutottunk idáig? Az ember ma is csak árt annak, amit Isten akkor a kezébe helyezett. Az ember valóban képes arra, amire a Mindenható teremtette? De hát Isten soha nem kér tőlünk lehetetlent, vagy? Azért figyeljünk mindig oda, mit kér tőlünk Isten!

Mindezek már nehéz kérdések, de mi csak figyeljünk saját magunkra, mi teljesítjük-e Isten rendeleteit, legapróbb kéréseit? Figyeljünk oda!

A beszámolót írta:

KISS PÉTER

(Tanítók: Török Szilvia és Kántorné Ágota)

Műhelytitkok az 1-2. osztályosok bibliaköri foglalkozásairól

Csoportunkban a kisiskolások egy része most ismerkedik a betűvetéssel, olvasással. Ezért gondoltuk azt, hogy a vasárnapi iskolában egy olyan bibliai társasjáték segítségével fogjuk őket tanítani, amelyben az ABC kis és nagy betűi vannak. A *betűkhöz* szavak kapcsolódnak, a *szavakhoz* pedig képek, a *képekhez* a *történetek*.

A bibliai üzenethez tehát több szemléltető anyag kötődik. A bibliai történeteket eljátsszuk az eredeti kor szerint, és a modern világunk környezetét igazodva. A szerepjátékokban rögződik az eredeti történet. A gyermekek a saját életükhöz jobban tudják kapcsolni a tanulságot, amikor az időszerű élethelyzetekben játszunk. A kapcsolódó bibliai történetek: Péter a börtönben, Dávid és Góliát, kenyérszaporítás.

VÉDELEM

Az **imádsággal** őrizzük szívünket.

ŐRSÉG

IMA

„De mi imádkoztunk Istenünkhöz, és **őrséget** állítottunk ellenük védelmül éjjel-nappal.” (Neh4:3)

PAJZS

HIT

„Vegyétek fel **mindenképpen** a hit **pajzsát**, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát” (Ef 6:16)

A mi mindennapi lelki táplálkozásunkra is szükség van, hogy **életünk védelem** alatt legyen.

TYÚK

JÉZUS

„Jeruzsálem, Jeruzsálem, ...hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a **tyúk** a csibéit, de ti nem akartatok!” (Mt 23:37)

KENYÉR

ÉLET

„Én vagyok az élet **kenyere**: aki énhez-zám jön, nem éhez meg...” (Jn 6:35)

(Tanítók: Bögösné Edit és Dobner Kamilla)

Életem

*Szeretem azt a sorsot, amit adtál,
szeretem, mint az erdők a hegyet,
szeretem, mint a vadmadár a nádast,
mint játékszerét a kicsi gyerek.*

*A sors nekem az otthon, melyben élek,
s ha egyszerű is, de mégis enyém;
olyan, akár szűk meder folyónak:
alakít engem, a alakítom én.*

A kereszt előtt

*Átvert kezedbe minden belefér,
itt nincs Idő és nincsen semmi Tér,
közelség van és ma és te meg én,
csak irgalom és csak Remény.*

~ ~ ~
SZENT-GÁLY KATA
~ ~ ~

Kedves Olvasóink!

Következő lapzáránk **november 20-án vasárnap** lesz. A decemberi megjelenítésre szánt anyagokat eddig az időpontig kérjük az újság készítőihez eljuttatni (= Huszta Tibor & Tiborné, Mezei Géza, Újvári Ferenc).

Lapunk ingyenes, de minden önkéntes, jó szívvel adott támogatást köszönettel elfogadunk.

A SZERKESZTŐSÉG

Budapest József utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest, VIII. József u. 12.

www.baptista.hu/jozsefutca „Folyóirat” rovatában is olvasható újságunk!

* * *
Újvári Ferenc lelkipásztor minden szerdán 15⁰⁰–17⁰⁰ óra között fogadóórát tart a magasszinti bibliai lakásban. Kérjük, hogy találkozási szándékát előzetesen jelezze valamilyen alábbi telefonszámon:

☎ 06/1-333-8468 📞 06/20-886-1734
* * *

Rendszeres alkalmaink:

Vasárnap 9⁰⁰ imaóra / közös bibliatanulmányozás, 10⁰⁰ és 17⁰⁰ istentisztelet.

Szerda 18⁰⁰ istentisztelet.

Péntek 18⁰⁰ ifjúsági óra.

Énekórák: vasárnap 16⁰⁰, szerda 19⁰⁰.